

[Kjærulff-Schmidt.]

er en af baggrundene for fremskridtsbevægelsens opståen, nemlig at problemet måske nok ligger også et andet sted end det sted, vi har påpeget med dette lovforslag, nemlig i den helt urimelige og endeløse strøm af lovforslag og cirkulærer, som kommer fra folketing og administration.

Men ét sted skal man starte. Det nytter jo ikke at fremsætte forslag om at stoppe lovstrømmen og cirkulærestrømmen. Jeg ved godt, at hr. Hilmar Baunsgaard og andre for et par år siden foreslog, at nu skulle man have en 1-årig eller en 2-årig lovpause, men det var jo skønne, naive tanker og i øvrigt ganske uigennemfærlige.

Et sted skal man starte, og med dette forslag er fingeren sat på et af de mest ømtålige og vigtige punkter, som bør tages op.

Hr. Ninn-Hansen var inde på, at man ikke skal lovgive på den foreslåede måde, men tage spørgsmålet op på anden måde. Det er jo også et argument for, at man i virkeligheden ikke er indstillet på at komme så forfærdelig meget videre med tingene, men hr. Ninn-Hansens intentioner var jo de samme som fremskridtspartiets, så jeg håber også, at det konservative parti vil være med til en løsning.

Så er der problemet omkring det kommunale selvstyre. Jeg tror ikke, det er rigtigt, som hr. Abel var inde på, at det kommunale selvstyre vil blive truet af dette her. Problemet er tværtimod, at den offentlige sektor på det kommunale plan er ved at blive så eksplosivt stor, at det tidspunkt nærmer sig, hvor det kommunale selvstyre er truet under det nuværende system. De kommunale skatter er oppe på et så højt plan, at de sammenlagt med de amtskommunale skatter simpelt hen nærmer sig det fuldstændig ublu. Det gælder i hr. Abels og min egen kommune, hvor man kan frygte beskatningsprocenter på op mod 25, 28, 29 og 30 måske i løbet af de næste 3, 4, 5 år.

Når forslaget er fremsat er det ud fra en erkendelse af, at det er nødvendigt at gribe til resolute løsninger, hvis væksten i den offentlige sektor skal bremses. Advarslerne i Perspektivplan I har skiftende regeringer og folketing siddet overhørig. Man har siddet overhørig de mange advarselssignaler, der har været i de senere år, og jeg føler mig overbevist om, at trods de kritiske bemærk-

ninger om forslaget er en sådan lovgivning nødvendig i denne eller måske en ændret udformning.

Jeg synes, det er rigtigt, som hr. Ninn-Hansen var inde på, at disse problemer må diskuteres, forhandles i det politisk-økonomiske udvalg, og jeg vil foreslå, at dette forslag henvises til behandling i det politisk-økonomiske udvalg, så vi forhåbentlig kan få samlet et flertal til at gennemføre dette eller et lignende forslag. Det er nødvendigt, hvis man ikke vil fortsætte med at underminere den velfærdsstat, som det har kostet så store af-savn og så store ofre at bygge op.

Finansministeren (Heinesen):

Til hr. Dohrmann og hr. Kjærulff-Schmidt skal jeg sige, at der ikke mig bekendt i denne sal er nogen som helst uenighed om nødvendigheden af at styre personaleforbruget i den offentlige sektor. Fremskridtspartiet har ikke noget som helst patent på en sådan politik, selv om man helt klart har en interesse i at forsøge at fremstille det sådan.

Når hr. Kjærulff-Schmidt siger, at årene går og der sker ikke noget som helst, så vil jeg pege på personaleudviklingen for så vidt angår statens personale fra 1971 til 1974 f.eks. Vi havde en stigning fra 1971 til 1972 på 1,6 pct., fra 1972 til 1973 på 0,2 pct. og fra 1973 til 1974 på 0,1 pct. Det vil sige en overordentlig begrænset stignings-takt for statens område.

Det er rigtigt, at der har været kraftige stigninger i kommunerne, og det er rigtigt, at der har været kraftige stigninger i en række selvejende institutioner, og det skal naturligvis ikke bebrejdes kommunerne, for der er ingen tvivl om, at en stor del af denne personalevækst skyldes den lovgivning, der er gennemført her i folketinget.

Men dette, at der er en bred enighed om nødvendigheden af at styre det offentlige personaleforbrug, er jo ikke ensbetydende med, at fremskridtspartiets forslag er fornuftigt. Det er ikke fornuftigt, og jeg forstod da også hr. Kjærulff-Schmidt sådan, at han var klar over, at der var ganske mange ting i det foreliggende forslag, som man var nødt til at se på; det kan jeg helt bekræfte.

Så spørger hr. Ninn-Hansen: hvordan kommer vi nu videre? Hr. Ninn-Hansen var opmærksom på, at det var et spørgsmål, som vi også skulle tale om i politisk-økonomisk